

[Undervisningsministeren]

rer, blanketter osv., for så vidt angår tilmeldingen i slutningen af 9. og 10. klasse.

Som jeg nævnte før, har også EFG-uddannelserne oplevet en voksende tilgang i de seneste år, og der er etableret en stadig større grad af geografisk spredning inden for disse uddannelser. Vi arbejder fortsat med at øge denne spredning, således at der så vidt muligt gives alle unge samme valgmuligheder med hensyn til fortsat uddannelse.

Dette kan ske på flere måder. Dels kan man mindske størrelsen af det elevtal, der skal til for at kunne gennemføre et basisår. F. eks. er den mindste enhed inden for jern- og metalområdet i dag 96 elever, medens den inden for bygge- og anlægsområdet er 120 elever. Dels kan søgningen til uddannelserne sættes i vejret. Dette sidste kan opnås ved, at tilgangen til de tilsvarende lærlingeuddannelser reduceres eller helt falder bort, således at de unge i stedet for at gå i lære søger en EFG-uddannelse. Det kan også ske ved, at der i tilknytning til de enkelte hovederhvervsområder etableres nye uddannelser inden for områder, der virker attraktive på de uddannelsessøgende. Herved sættes den samlede tilgang til vedkommende hovederhvervsområde i vejret.

Disse bestræbelser må fortsættes, for inden for flere hovederhvervsområder er den geografiske spredning fortsat så ringe, at unge fra store dele af landet må flytte hjemmefra, hvis de ønsker at gennemgå en bestemt EFG-uddannelse. Generelt står erhvervsuddannelsernes geografiske udbygning langt tilbage for gymnasieskolernes, og det kan føre til en forvridding af de unges uddannelses- og erhvervsvalg især i de tyndere befolkede dele af landet.

I forbindelse med EFG-uddannelserne kan der være grund til at pege på problemet med at tilvejebringe det tilstrækkelige antal praktikpladser, som fra fag til fag er stærkt afhængigt af beskæftigelsesforholdene på arbejdsmarkedet. Det er derfor nødvendigt, at EFG-uddannelsessystemet smidiggøres, så det område, hvor den enkelte elev kan opnå praktik, udvides mest muligt. Jeg kunne forestille mig, at dette f. eks. kunne opnås ved, at der sikres elever med basisuddannelse inden for et hovederhvervsområde mulighed for – det skal eventuelt være efter gennemgåede specielt tilrettelagte kurser – adgang til

EFG-andendelsuddannelser på andre hovederhvervsområder.

Endvidere vil praktikpladssituationen kunne lattes derved, at der opbygges andendelsuddannelser uden eller med kun lidt praktik. Således må der for elever med basisuddannelse sikres adgang til erhvervsskolernes eksamensuddannelser – her foreligger nogle konkrete forslag, som vi er i færd med at se på – samt til nye uddannelser, der f. eks. kan være studie- og erhvervskompetencegivende. På denne måde vil tilbuddet af uddannelser inden for erhvervsuddannelsesområdet udvides, hvilket i sig selv kan virke befordrende på de unges tilbøjelighed til at søge en fortsat uddannelse inden for denne sektor.

Jeg var tidligere inde på problemerne med den såkaldte restgruppe. En øget tilbøjelighed til at søge gymnasiet, sammenholdt med den voksende tilgang til erhvervsuddannelserne, vil utvivlsomt medvirke til, at restgruppens størrelse reduceres. Men vi må nok se i øjnene, at der fortsat vil eksistere nogle grupper af unge, der i særlig grad til være utilbøjelige til at gå ind i de fortsatte skoleuddannelser.

For en række uddannelser inden for sundheds- og socialektoren gælder i dag aldersbetingelser, f. eks. mindst 18 år, for tilgangen. Disse er uden tvivl med til at forsinke især mange pigers tilgang til de fortsatte uddannelser. Man bør nok foretage en ny og mere alsidig vurdering af de problemer, der knytter sig til fastsættelse af minimumsaldersgrænser for adgang til fortsatte skoleuddannelser. Eventuelt kunne man tænke sig, at disse uddannelser indledtes med et EFG-basisår uden aldersgrænse.

På længere sigt må den del af restgruppen, som enten ikke har anlæg for at klare en uddannelse med helt eller delvis teoretisk indhold, eller som ikke er motiveret herfor, give anledning til overvejelser. Problemet understreges derved, at det er den samme gruppe unge, som er og som vil blive ramt mest af arbejdsløsheden.

Det etablerede skolesystem, som vi kender det i dag, har kun få muligheder over for gruppen. Der er dog gjort forsøg f. eks. med kuratorlignende ordninger, hvor de afleverende skoler eller eventuelt andre instanser prøver at følge og rådgive de pågældende, efter at de er gået ud af skolen. Herudover